

Homilie bij het TrudOzOmerfeest - 25 augustus 2024

Doorheen deze viering werd al een paar keer verwezen naar het lied van Ramses Shaffy: zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder.

En inderdaad... dit lied gaat over het leven viereen in al z'n facetten.

Het leven viereen, feesten, een heel belangrijk element in het samenleven van mensen.

Met het TrudOzOmerfeest willen we dit doen als gelovige gemeenschap in Assebroek.

En toegegeven, er wordt nogal wat tijd gependeed aan de voorbereiding, een goed verloop en de hoop op een positieve sfeer van dit samenzijn.

Met dit feest proberen we ook, los van de liturgie, mensen vanuit de verschillende hoeken van Assebroek samen te brengen, over de grenzen van de vroegere parochies heen.

En hierbij stelt zich dan telkens weer die vraag 'waarom' we dit allemaal doen en 'waarom' we dit zo belangrijk vinden?

En dan laat ik vandaag graag de lezingen van deze viering nog even klinken en dan vooral het antwoord van Simon Petrus op de vraag van Jezus:

Maar Heer, naar wie zouden wij gaan?

Voor velen van ons zal het antwoord duidelijk zijn omdat we vanuit het evangelie en binnen deze geloofsgemeenschap een zinvol antwoord krijgen op sommige levensvragen.

Maar... ik vermoed dat dit antwoord niet voor iedereen zo klinkt en misschien eerder weerstand oproept. Want de kerk heeft niet meer de uitstraling van een instituut waar je spontaan graag wil bij aansluiten en waarbij je gelooft in de antwoorden die gegeven worden. De voorbije decennia is het verval groot en zijn er nogal wat schandalen te noemen.

Maar toch... toch klinkt vandaag dat antwoord t.a.v. Jezus: in uw woorden vinden we inderdaad eeuwig leven.

Wij geloven oprecht dat jij degene bent die God naar ons gestuurd heeft.

En ja... meer dan ooit blijf ik geloven en merk ik dat samenkomen rond het evangelie een positieve betekenis heeft voor mensen. Dat de boodschap van het evangelie heel betekenisvol is en kan zijn in onze samenleving. Dat kerk vormen toekomst heeft.

Er is wel één voorwaarde... of laat ik zeggen: het is meer een uitnodiging.

Namelijk de uitnodiging om alle oude betekenissen van het woord 'God' te vergeten.

Want het woord God werd en wordt zo vaak gebruikt en misbruikt.

Soms helpt het om het woord God te vervangen door het woord 'Liefde', maar dan liefde met een hoofdletter. Niet met de betekenis van eros of verliefdheid maar de gratuite, gegeven liefde. Liefde die het mooiste in een mens naar boven haalt, liefde die niet naar de buitenkant kijkt maar ieder ander mens kan zien als iemand die het goede en het mooie in zich draagt. Liefde die omarmt en mensen sterker maakt om te worden wie men in wezen is.

Dit lijkt wel even als een liefdesbrief, maar geloof me... geloven heeft alles te maken met die liefdesbrief vanwege God naar ons. Geloven heeft alles te maken met een God die in elke mens die liefdeskern wil aanwakkeren. In elke mens ligt de kans om te kiezen voor het goede of het kwade. In elke mens ligt de mogelijkheid om te groeien in Liefde.

In deze zin is geloven de ultieme uitnodiging om in alle vrijheid te kiezen voor Liefde.

En... een geloofsgemeenschap is niets meer dan een gemeenschap van mensen die elkaar de hand reiken met de uitnodiging om die Goddelijke liefde te laten groeien.

In een geloofsgemeenschap kies je niet wie je buur wordt, maar je kijkt naar de mens naast jou, wetend dat we elkaar gegeven zijn en dat we uitgenodigd worden om met veel respect voor elkaars eigenheid, elkaar uit te dagen om te groeien naar Gods beeld.

En ik geef het toe... net zoals het samenleven met je partner niet altijd even rooskleurig en vanzelfsprekend is... zo ook gaat het binnen een geloofsgemeenschap.

Maar enkel in deze visie heeft 'kerk-zijn' een betekenis en toekomst.

Vooraf omdat mensen die ruimte maken voor het goede, heel betekenisvol kunnen zijn voor de grote samenleving en voor de onderlinge verbondenheid in de maatschappij.

In zo'n geloofsgemeenschap is het evangelie een kompas dat uitdaagt om bijvoorbeeld niet te blijven steken in jaloezie, ruzie of afgunst. Maar om doorheen deze heel menselijke gevoelens toch te groeien in respect voor anderen, omdat ook zij beeld van God zijn.

In zo'n geloofsgemeenschap gaat het over de uitdaging om zorgzaam om te gaan met het milieu en de schepping en niet te wachten op maatregelen van een regering vooraleer je duurzame stappen zet.

In zo'n geloofsgemeenschap gaat het vooral ook over de uitdaging om je te verbinden met anderen en vooral met hen die op vele plaatsen uit de boot vallen of spontaan achterop moeten hinken. Het is oefening om verder te kijken dan je eigen nood aan veiligheid, zekerheid en onderdak.

En ja... zo'n geloofsgemeenschap kan helpen om mensen te laten groeien en... om weer inspirerend te zijn in onze samenleving.

Laat deze viering, laat ons bidden en zingen, laat ons werken en vechten, laat ons lachen en huilen telkens weer een bouwsteen zijn van Goddelijke liefde in deze gemeenschap van Sint-Trudo.

Rob De Waepenaere

coordinator@sintrudo.net